

Borjak, változó étrenddel

A napi gondjaiba veszett állattenyésztésben nehéz ma olyan szakmai tanácskozást szervezni, melyen tömeges az érdeklődés. A bajor Inntaller Takarmányművek tisztántúli képviselőlet ellátó debreceni Coop-no-rin Kft. Orosházára hívta tegnap, szerdán a békési és csongrádi termelőket. Környékünkéről gorzsai, szegvári és vásárhelyi nagyüzemi tehenészetek szakembereit láttam a hallgatóságban. A tanácssteremben bőven elfértünk.

Elsősorban szarvasmarhák takarmánykiegészítői és borjútápszerek szerepeltek a kínálatban. A termékek iránti bizalmat erősítheti a tény, hogy gyártója az az Inntaler, amely az import tejtermékeiről nálunk is ismert, napi kilencszáz-ezer liter tejet feldolgozó Meggle tejipari cég leányvállalata.

Míg egy-egy tápszer, tejpótló összehasonlító vizsgálati eredményei tűntek fel az írásvetítőn, láttam, több állattenyésztő hevenyészten számolga-

tásba kezdett. Egy-egy borjú felnevelésének számtalan formája lehet. Most például a tejtermelés csökkentésével normalizálódó felvásárlási árak idején igen erős fejcsóválás kísérte azt a szert mely mellett a 22 forintos teljes tejet is itatni kell. A helyettesítők és kiegészítők kínálata napról napra bővül. A forgalmazó cégek jövője egybeesik az állattenyésztésével. Csak jövedelmező termelés közepette várható, hogy a vezérlő elv ne a szükség, hanem a szakmai igényesség legyen. Ma a kettő közötti átmenet idejét éljük.

T. Sz. I.

Román, aki lengyel

A nagylaki útlevelezőknek feltűnt egy férfi, aki lengyel okmányokkal akart átjutni Romániába. Megállapították, hogy a B. W. lengyel állampolgár nevére kiállított magánútlevele átadója saját képét ragasztotta rá a megfelelő lapra. Kiállításakor az érdeklődő ha-

tárörök megtudták, hogy T. C. I. román állampolgárról van szó, aki a moldovai Jászvásár helyre igyekezett, s a vesztét okozó iratot Frankfurtban vásárolta 1000 német márkáért. Őrizetbe vétele mellett indítottak eljárást ügyében.

In memoriam Báthory Sándor (1904-1993)

Ismét eltávozott közülük valaki. Közülük, akik Szeged zenei életének meghatározó egyéniségei voltak egykoron. Tavaly Vántus István zeneszerző, Vámosi Nagy István zenetudós, idén pedig Báthory Sándor zenepedagógus, gondoktanár, a Zenekonzervatórium nyugalmazott igazgatója.

Mezőtúron született 1904. március 18-án. A csellójátékot autodidaktaként kezdte szülővárosában, majd – a gimnázium befejeztével, szülei kívánságára – a fővárosban folytatott jogi tanulmányokat. A muzsika hatalma mégis erősebbnek bizonyult: a zenei pálya mellett döntött.

A háborús katonáévek után Szegedre került, igazgatóhelyettesként, majd igazgatóként dolgozott, ta-

nított a Zenekonzervatóriumban, csellózott a Szimfonikus Zenekar szólamvezetőjeként. Annak az együttesnek a tagjaként, amelyet annak idején Vaszy Viktor neve fémjelzett.

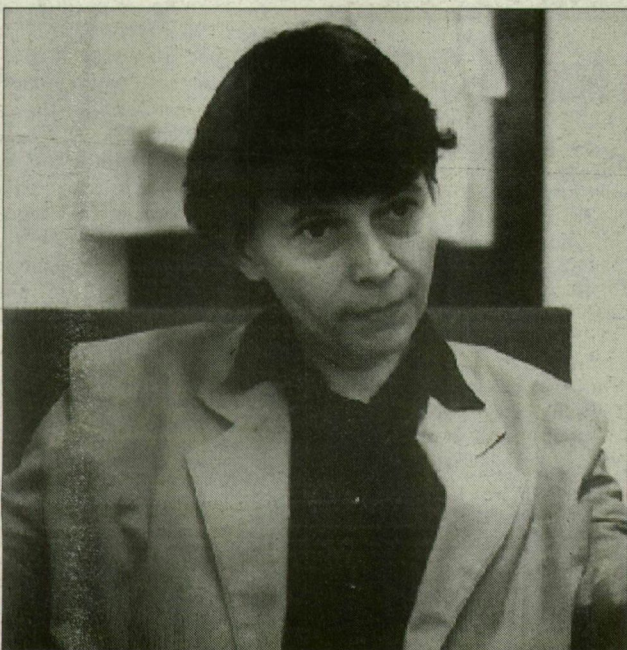
A Zeneművészeti Főiskola szegedi tagozatának létrehozásában is közreműködött. A hatvanas évek végén, a hetvenes évek elején koncepciózus, kiforrott elképzeléseit felvállaló tagozatvezetőként küzdött meg nap mint nap az intézet létförfőjeinek javításáért, a művésztanárok és a hallgatók munkájának segítéséért.

Élete fő értelmét mégis a tanításban találta meg: csellisták generációit nevelte-oktatta, tanítványait a szó szoros értelmében „kézzen fogva” vezette be a csellójáték birodalmába. Iskolát teremtett: olyan kiváló

művészeket indított el pályájukon, mint Onczay Csaba és Sin Katalin. Tanítványai ülnek a Szegedi Szimfonikus Zenekarban, de sokan kerültek közülük külföldre, tengerentúlra is.

Egészségi állapota az utóbbi években egyre nagyobb terheket rótt örökké tevékenykedni vágyó szellemére. Míg tehette, alkotott: a csellójáték tanításának módszereivel foglalkozó könyvet írt, érdeklődött a számára már egyre nehezebben megtapasztalható külvilág eseményei iránt. Találkozásainkkor, amikor szinte utólérhetetlen egyéni elbeszélőképességgel eleve-nítette föl gazdag élete egyes epizódjait, mindannyiszor meggyőződtem róla: a maga nemében páratlan életpálya, páratlan emberi sors az övé.

Pukánszky Béla

Nemes Éva igazgató: Megkértek, hogy durva kifejezéseket, mint „kommunista”, „hazugság”, körükben ne használjak”

Veres Istvánné bizalmi: A polgármesteri főtanácsos felhívta a figyelmet: nézzünk utána a dolgoknak

Balogh Lászlóné nevelő: Eddig nem volt eredménye, sikere az iskolának; nem a gyerekekért voltunk!? (Fotók: Schmidt Andrea)

■ Előzménye, hogy a rendszer kényszerű váltásakor nem akarták, hogy a szomszéd iskolában korábban tanító Nemes Éva legyen a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola igazgatója. A sikeresen pályázó tanárnő elleni tantestületi torzalkodás nem maradtott a nevelőszobák falai közt. Az osztályok mit sem sejtő nebulói, a szülők felvillanyzott csapatai, a pedagógusbecsületet védő érdekvédelmelet meg a demokráciát igencsak kívánó városiakok is részesei mára az ádáz küzdelemnek. Nyilvánvaló, hogy a faluvárosi hatalom birtokosai sem lehettek tétlenek; az önkormányzat képviselői s maga a polgármester is többször véleményt nyilvánított a történetről. A Magyar Rádióban elhangzottak summázata szerint: a település társadalmi feszültség alá került, a pályázatot elbíráló képviselőknek újból voksolniuk kell.

Megkérdeztük Nemes Évát: mit szól ehhez? – Meg voltam róla győződve, hogy a pokolra fogok alászállni s remélem ez csak a purgatórium volt, ahonnan föl-felé visz az út. Akik érkezésem ellen szóltak a tantestületi titkos szavazáson, tizenhatan voltak tíz ellenében, soha nekem nem mondták, hogy nem jó amit csinálok. Mikor érkezet volt, majdnem mindig ugyanazok a kollégák voltak a hangadók. A képviselőkhez írt beadványuk minden pontjára megadtam a helyes választ a nyilvános meghallgatáson. Bocsanatot is kértem, ha esetleg megbántottam volna bárkit is.

■ Tanerők a tűz mellett?! ■ Ha csak a pletykára adnánk... A békétlenség katlana Kisteleken

Ettől függetlenül tapasztalható, hogy erős a szándék a megbuktatásomra. Mintha kitervelt, lépcsős akció lenne...

■ Darázsfszékbe nyúlt?

– Pályázatomban leírtam, jó iskolát szeretnék, tanulni vágyó gyerekekkel, elhivatott nevelőkkel. Olyat, ahol nem alázák meg a gyereket, hanem segítik. Nehéz ezt kimondani, de családlátogatásokon tapasztaltam, sajnos, iszonyú a nyomor. Tanulóink egyharmada él igazán elkeserítő környezetben. Száznál több gyerek... Olyan helyen is tartunk, ahol még la-vór se volt...

■ Gondolom, az ön ellen szegülők is ismerik a mai állapotokat...

– Volt vitánk a tantestülettel, hogy átvállaljuk-e a szociális osztály feladatát vagy sem, mert ez lényegesen több munkával jár az eddiginél, de a családok megismerését és a lehetőségünkhöz mért segítséget alapvetőnek tartom. Nagy öröm látni, amint szegényérzet nélkül használhatják a zuhanyozót, elfogyasztják a szerény uzsonnát azok, akik valami miatt eddig nem jutottak hozzá.

■ Ezek igazán nemes célok...

Az igazgatónő karját tárja, majd kevéske hallgatás után

A pletyka nyomán elindulhatunk, de adni sohasem adhatunk rá. Az igaz, hogy Kistelek csendes mindennapjainak békés tengerén tajtékos hullámokat vet a Rákóczi iskolában serénykedő tapasztaltabb pedagógusok és a frissen kinevezett igazgató másként gondolt tanítási csatája.

sorolja a közte és a tantestület közti nézeteltérésre okot adó történeteket. Ezek egyike, hogy jutalmazás előtt kiadta a névsort, hogy mindenki írja oda: mennyit javasol. A legnagyobb elképzelésére a nevelők többsége nem írt rá semmit. Megtudjuk még, hogy az elmúlt esztendő öröme és keserűsége is bőven adott okot. Egyszer megviccelték: kirándulás előtt a lelkére kötötte a kisérőknek, hogy minden szem a gyerekeken legyen. A visszaérkezés utáni első órán többeknek keze-lába bekötve, lera-gasztva. Mikor szóvá tette, sérültek leszedték a kötéseiket s elárulták, hogy a tréfával az igazgatónő akarták megijeszteni. Belemerülünk a gazdálkodás, a nevelés aprólékaiba is, s a végén oda jutunk, hogy megpróbált minden tőle telhetőt a béke érdekében, de nem sikerült megváltoztatnia a tantestület ellene hangolódott csoportjának a véleményét. Beadványokat szerkesztettek.

– Lenéz bennünket! – kapjuk a lesújtó válasz a miérte a nevelői szoba kávézójában. Előbb Veres Istvánné szakszervezeti bizalmi majd Balogh Lászlóné, mint 26 éve tanító pedagógus szavaiból lehetett kivenni a fenti sommás ítékezést.

– Érezni azt, ahogy mondja, amit mond – segíti eloszlatni kételyeinket Balogné Marika. – Már október közepén ki-jelentette: közöttünk nincs jó pedagógus. Azóta megrendült a bizalmunk.

■ Elég korán eldöntötték, hogy nem békülnek.

– Mi mindent megpróbáltunk – mondja Veresné – folyamatosan jeleztük a problémánkat, de nem kaptunk rá megfelelő választ. Írtunk a képviselő testületnek, szabály szerint pontokba szedtük a sérelmeinket és azt kértük: segítsenek.

Az önkormányzati testület az oktatási és közművelődési

bizottsággal karúlve viszont azt kérte a hozzájuk forduló pedagógusoktól, hogy törekedjenek a megromlott viszony rendezésére, tegyék félre a múlt sérelmeit, dolgozzanak együtt. Hivatalos levélben közölték ezt augusztus végén a békétlenkedő nevelőkkel, akik tudomásul véve a döntáshozók véleményét, felvették a munkát. Kettőn táppénzre kényszerültek, néhányan elköszöntek, de tizenhárman maradtak a panaszos levél aláírói közül, s váltig erősítik: nem a szakmai munkáját, hanem az emberi magatartását kifogásolják az igazgatónőnek.

– Sok ember előtt kért bocsanatot – adom tovább a hallottakat, mire beszélgetőtársam megjegyzi: – Bár ne tette volna!

■ A békétlenkedőknek mi lenne a jó?

– Ha új pályázatot írnának ki.

Nagy sóhajtas, gondolhat bárki, bármit, nem is olyan egyszerű dolog ez, hiszen többen, többfélét gondolnak. A félszáz embert foglalkoztató általános iskolában ez nem is csoda. A mi mostani demokráciánk szabadjára engedte az érzelmeiket. Bárki mondhat bármit, a dolgok nem változnak, viszont jól kipanaszkodhatjuk magunkat.

Távozott a korábbi igazgatóhelyettes, Ott Józsefné is, akit kiváló pedagógusként ismer az újáró apraja-nagyja, s ebből megint egy csokorra való mende-monda keletkezett. Teljesen alaptalanul, mert a gyerekek szeretetét elnyerő

„Ági néni” visszakérte magát a nebulók elé. Mivel a helyére a tantestület nem tudott jelöltet állítani, posztját karmestertársának, az ugyancsak szép sikerrel büszkélkedhető Czákóné Forgács Gabriellának adta az igazgatónő. A helyettes megválasztása újabb sértődésre kínált alkalmat. Most már a szülőknek is hallatni kellett hangjukat. Éppen a békének mondott tanévnyitó napján – amelyen az igazgatónő szerint csupán annyi szépségfolt esett, hogy a polgármester úr a magvas hivatali teendői miatt, jelenlétével nem emelhette az esemény ünnepélyességét – petíciót nyújtottak be, kérvén: a képviselők váltsák le Nemes Évát. A százkilenc aláírást megnevező beadvány komolyságát jelzi, hogy maga a polgármester vette át jóval a hivatalos munkaidő lejártá után s jelentette ki a hamarjában érkező Magyar Rádió riportérének a „társadalmi feszültség-helyzet előálltát.”

Elképzelhető, hogy dolgok ilyentén való összeesése indította útjára azt a megalapozatlan pletykaáradatot, amely szerint a kisteleki polgármester mindenáron le akarja váltani a pályázattal kinevezett általános iskolai igazgatót. Előre vetítvén annak árnyékát, ha a rákóczi tantestület nem rá szavaz majd a következő választáson: oda lehet a nyerő többség!

Ekkora galádságot senki sem gondolhat komolyan.

Majoros Tibor